

— Λοιπόν, αποποιείσαι ;
 — Μὴ τὴν πίστιν μου, ναί, ἐξοχώτατε.
 Ὁ δούξ συνωφρυνώθη.
 — Θ' ἀκολουθήσω, λοιπόν, τὴν συμβουλήν σου, εἶπε· θὰ ὑπάγω μόνος, ἐὰν δὲ φωνεῖθῶ ἢ πληγωθῶ, θέλω εἶπει, ὅτι εἶχον παρακαλέσει τὸν φίλον μου Βουσύ ν' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ὅτι, νῦν τὸ πρῶτον εἰς τὸν βίον του, ὑπῆρξε συνετός.
 — Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἐνθυμεῖσθε, ὅτι δὲν ὑπεχώρησα ἀπέναντι πέντε ἐπιτεθέντων κατ' ἐμοῦ, τοὺς ὁποίους προῦκάλεσα, κατ' ὑμετέραν ὑπόδειξιν. Σήμερον ὁμως μοὶ ζητεῖτε νὰ βλάψω γυναῖκα. Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, ἡ αἰτήσις ὑμῶν ἐξέρχεται τοῦ κύκλου τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας πρίγκηψ δύναται ν' ἀπαιτήσῃ παρ' ἐντίμου ἀνδρός καὶ ἀποποιούμαι.
 — Ἐστῶ, εἶπεν ὁ δούξ, θέλω παραφυλάξαι μόνος ἢ μετὰ τοῦ δ' Αὐριλλῦ, ὡς καὶ ἄλλοτε.
 — Συγγνώμην, εἶπεν ὁ Βουσύ, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα ἐπῆλθε φωτεινὴ ἰδέα.
 — Τί τρέχει ;
 — Μήπως παρεφυλάττετε, ἐξοχώτατε, ὅτε εἶδτε τοὺς εὐνοουμένους ἐνεδρεύνοντας ;
 — Βεβαίως.
 — Λοιπόν, ἡ ὥραία ὑμῶν ἄγνωστος κοικεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς Βαστίλλης ;
 — Ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Δικατερίνης.
 — Ἀληθῶς ;
 — Εἶναι συνοικία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίστε δολοφονοῦσιν, ὡς δύνασαι νὰ εἰξεύρης.
 — Ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης κατεσκόπευσε πλέον ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκεῖνης ;
 — Χθές.
 — Καὶ ἡ ὑμετέρα ἐξοχότης εἶδεν . . .
 — Ἐνα ἄνδρα, ὅστις ἠρέυνα ὄλας τὰς γωνίας τῆς πλατείας, ἵνα ἴδῃ, ἀναμφιβόλως, ἐὰν κατεσκοπεύετο, καὶ ὅστις, ἰδὼν με κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἔμεινεν ἐπιμόνως κεκρυμμένος πρὸ τῆς θύρας ἐκεῖνης.
 — Καὶ ἦτο μόνος, ἐξοχώτατε ;
 — Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν περίπου.
 — Καὶ μετὰ τὴν ἡμίσειαν ὥραν ; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.
 — Ἐπλησίασεν αὐτὸν ἕτερος, κρατῶν φανόν.
 — Ἄ ! ἄ ! εἶπεν ὁ Βουσύ.
 — Τότε ὁ φέρων τὸν μανδύαν, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ . . .
 — Ὁ πρῶτος ἔφερε μανδύαν ; διέκοψεν ὁ Βουσύ.
 — Ναί. Τότε ὁ φέρων τὸν μανδύαν καὶ ὁ κρατῶν τὸν φανὸν συνδιελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους· εἶδον ὁμως, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ν' ἀπέλθωσι ταχέως, ἐπομένως ἀφῆκα αὐτοὺς κυρίους τοῦ πεδίου καὶ ἀνεχώρησα.
 — Βαρυνθεὶς τὰς δύο αὐτὰς ἀποπειράς ;
 — Ναί, τὸ ὁμολογῶ . . . Ὡστε πρὶν ἢ εἰσδύσω εἰς ἐκεῖνην τὴν οἰκίαν, ἦτις δύναται νὰ ἦναι ἐν σφαγεῖον . . .
 — Δὲν θὰ δυσηρεστεῖσθε, ἐὰν ἐσφαζον ἕνα φίλον σας ;
 — Ἡ μάλλον ἐὰν ὁ φίλος, μὴ ὦν πρίγκηψ, μὴ ἔχων τὰς κατ' ἐμοῦ ὑπαρχούσας ἔχθρας καὶ ὦν συνειθισμένος εἰς τὰς τοιούτου εἶδους περιστάσεις, δυνήθη νὰ ἐξα-

κριβώσῃ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχω, καὶ μὲ εἰδοποιήσῃ.
 — Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, θὰ ἐγκατέλειπον τὴν γυναῖκα ἐκεῖνην.
 — Ὅχι, διότι εἶναι ὠραιοτάτη.
 — Ἄλλ' ὑμεῖς αὐτοὶ εἶπετε, ὅτι μόλις τὴν εἶδτε.
 — Εἶδον αὐτὴν ἀρκούντως, ὅπως τὴν θαυμάσω.
 Ὁ δούξ περιέγραψεν ἀκριβῶς τὸ πρῶτότυπον τῆς εἰκόνας, τὴν ὁποίαν ὁ Βουσύ εἶχεν ἴδει εἰς τὴν γνωστὴν ἡμῖν οἰκίαν.
 — Ἡ θέσις ὑμῶν μὲ συγκινεῖ, εἶπεν ὁ Βουσύ.
 Ὁ δούξ παρετήρησε λοξῶς τὸν Βουσύ καὶ εἶπεν :
 — Εἰρωνεύεσαι ;
 — Ὅχι· ἀποδείξεις δὲ τούτου εἶναι, ὅτι ἀναδέχομαι τὴν εκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς σας, ἐὰν θελήσῃτε νὰ μοὶ δώσητε τὰς ὀδηγίας καὶ νὰ μοὶ ὑποδείξητε τὴν οἰκίαν.
 — Λοιπόν, μεταβάλλεις γνώμην ;
 — Ἄ ! ἐξοχώτατε, μόνος ὁ ἅγιος πατήρ Γρηγόριος ΙΓ' εἶναι ἀλάνθαστος· εἴπατέ μοι ὁμως τί ὀφείλω νὰ πράξω ;
 — Νὰ κρυβῆς εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν θέλω σοὶ ὑποδείξει καὶ, ἐὰν ἴδῃς τινὰ εἰσερχόμενον, νὰ παρακολουθήσῃς αὐτόν, ὅπως τὸν ἀναγνωρίσῃς.
 — Ναί· ἐὰν ὁμως κλεισθῇ τὴν θύραν ;
 — Σοὶ εἶπον, ὅτι εἶχον μίαν κλειδα αὐτῆς.
 — Ἄ ! εἶναι ἀληθές· ἀλλ' ἐὰν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παρακολουθήσω, εἰσέλθῃ εἰς ἕτεραν θύραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κλειὶς ἐφαρμόζεται ;
 — Δὲν κινδυνεύεις νὰ πλανηθῆς· μετὰ τὴν θύραν, ὑπάρχει αὐλή, εἰς τῆς ὁποίας τὸ βάθος πρὸς τ' ἀριστερὰ ὑπάρχει κλίμαξ, ἔχουσα δώδεκα βαθμίδας καὶ ἀπολήγουσα εἰς διάδρομον.
 — Πῶς εἰξεύρετε ὄλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, ἐξοχώτατε, ἀφοῦ οὐδέποτε εἰσῆλθετε εἰς τὴν οἰκίαν ;
 — Δὲν σοὶ εἶπον ὅτι ἐκέρδισα τὴν ἀκόλουθον ; Αὐτὴ μοὶ ἐξήγησε τὰ πάντα. Συναινεῖς λοιπόν ;
 — Δύναμαι ν' ἀρνηθῶ τι εἰς τὴν ὑμετέραν ὑψηλότητα ; Πρέπει ὁμως νὰ ὑποδείξητε τὴν θύραν.
 — Ἐπανερχόμενοι ἀπὸ τὸ κυνήγιον, διερχόμεθα διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ σοὶ δεικνύω αὐτήν.
 — Θαυμάσια, ἐξοχώτατε. Ἐὰν ὁμως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον θὰ παρακολουθήσω, σταματήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ θελήσῃ νὰ παρακωλύσῃ τὰς ἐρεῦνας μου ;
 — Σοὶ ἀφίνω τὴν φροντίδα νὰ πράξῃς κατ' ἀρέσκειαν.
 — Τότε ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης μ' ἐξουσιοδοτεῖ νὰ ἐνεργήσω ὡς θὰ ἐνήργουν δι' ἰδίον μου λογαριασμόν.
 — Ἐντελῶς.
 — Οὕτω θὰ πράξω, ἐξοχώτατε.
 — Οὐδὲ λέξιν ὁμως πρὸς τοὺς νεαροὺς φίλους σας.
 — Σὰς δίδω τὸν λόγον εὐπατρίδου.
 — Οὐδὲ νὰ προσλάβῃς ἕτερον μετὰ σοῦ.

— Μόνος, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.
 — Λοιπόν, σύμφωναί.
 — Θ' ἀντικαταστήσω τὸν ἐξοχώτατον τὸ εἶπομεν.
 Μετὰ τὸν διάλογον τοῦτον, ὁ δούξ καὶ ὁ Βουσύ ἀπῆλθον καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῶν ἄλλων θηρευτῶν.
 Ὁ βασιλεὺς εἶχεν εὐχαριστηθῆ μεγαλῶς ἐκ τῆς τέχνης καὶ τῆς δεξιότητος, μεθ' ἧς ὁ Μονσώρῳ διηθύβουε τὴν θήραν, ὥστε ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐξέφρασεν αὐτῷ τὰ συγχαρητήριά του.
 — Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσώρῳ, θεωροῦμαι λίαν εὐτυχής, ἀποδεχόμενος τὰ ὑμέτερα συγχαρητήρια, διότι εἰς ὑμᾶς ὀφείλω τὴν θέσιν μου.
 — Μάθετε ὁμως, κύριε, εἶπεν ὁ δούξ, ὅτι δέον ν' ἀπέλθῃτε ἀπόψε εἰς Φονταίνε-βλώ, ἵνα ἐξακολουθήσητε ὄντες ἀξίος αὐτῶν, διότι ὁ βασιλεὺς μέλλει νὰ θηρεύσῃ ἐκεῖ τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας, μόλις δ' ἀρκεῖ μία ἡμέρα, ὅπως λάβῃτε γνώσιν τοῦ δάσους.
 — Τὸ ἤξεύρω, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Μονσώρῳ, καὶ ἔχω ἐτοίμην τὴν ἀμαξάν μου. Θ' ἀναχωρήσω ἐντὸς τῆς νυκτὸς.

[Ἐκεῖται συνέχεια.]

Δ.μ.λ.

Ἡ ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Γ'

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ! ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ !

Ἐν Ἀλσατία καὶ πρὸ πάντων ἐν Στρασβούργῳ, ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἶνε ἡ ὠραιότερα τοῦ ἔτους. Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶνε μόνον ἡ ἑορτὴ τῶν παιδίων, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν. Ἐκαστος λαμβάνει τὸ δῶρόν του. Εἰς πάσας τὰς οἰκογενεῖας, τὰς μεριμνώσας περὶ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων, ἡ ἑλάτη ἐστολισμένη μετὰ λαμπάδων, ἀνθῶν, τραγημάτων καὶ ἀθουμάτων, ἀνορθοῦται ταύτην τὴν ἡμέραν. Ἢ πενεστέρα οἰκογένεια τρώγει τὴν παχεινὴν τῆς χήνα, παραγεμισμένην μὲ κάστανα· εἰς τοὺς πλουσίους οἴκους ὁ ἔξ ἡπατος πλακοῦς ἀναπληροῖ τὰ κοινὰ ἐδέσματα.

Κατὰ τὴν εἰκοστὴν Δεκεμβρίου τὸ στρατιωτικὸν γυμναστήριον ἀρχίζει νὰ καλύπτεται ἐργαστηρίων, ὁμοίων ἐκείνοις, ἅτινα κοσμοῦσι τὰ παρισιὰ βουλευτήρια ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ νέου ἔτους, σχηματίζοντα μέγα τετράγωνον περὶ τοῦ ἀνδριάντος Κλέβερ. Εὐλίονον πεζοδρόμιον καὶ στέγασμα ἐκ συνίδων προφυλάττοντα τοὺς ἀγοραστάς, ἀδιαφοροῦντας περὶ τῆς χιόνος ἢ τοῦ βορβόρου. Αἱ ἀμόραι, τὰ σακχαρωτά, τὰ ἀθούρατα, τὰ δένδρα τῶν Χριστουγέννων, τὰ ἐκ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ γεγλυμμένα ξύλα, τὰ χρυσοῦμελα, εἶνε ἐπισεσωρευμένα φύρδην μίγδην, καὶ οἱ πωλῆται σὰς φωνάζουσι :

— Τί θέλετε, κύριε ;

Ἐκαστος περιέχεται ἕνα ἀγοράσιον τι. Πλεῖστα οἰκογενεῖαι πλοῦσαι, ἀγοράζουσαι ἐκ τῶν Wolff ἢ Olivier σάκκων καστάνων σακχαροπῆκτων, δὲν ἤθελον ἀποφύγει νὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ πλῆθος ἀρωματικῶν ἀρτίσκων ἐκ τοῦ *Kristkindelsmerkt*.

Ἐπεὶ πάντα δὲ ταῦτα τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Μητροπόλεως διαχέει τὴν μεγαλοπρεπὴ σκιαγραφίαν του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ συμπληροῖ τὴν εἰκόνα ταύτην, τὴν τόσῳ Στρασβουργίαν, ὅσῳ καὶ πρωτότυπον. Πρὸ πολλῶν ἔτων τὸ αὐτὸ πάντοτε θέαμα ἐκτυλισσεται. Φεῖ ! Σήμερον τὰ πάντα μετέβαλον ὄψιν !

Τὸ ἔτος 1870 προσήγγιζε. Τί μεθ' ἐαυτοῦ συνάφερε ; βεβαίως, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ προῖδῃ. Καὶ εἰς πάντα μὲν οἶκον τοῦ Στρασβούργου τὰ Χριστούγεννα ἐωρτάσθησαν μετὰ πολλῆς εὐθυμίας.

άλλ' εἰς τοῦ κυρίου Βωμάν ἢ παγκόσμιος αὐτὴ ἐ-
ορρῆ εἶχέ τι τὸ ἔκτακτον. Τέσσαρες ἡμέρας πρό-
τερον ἡ κυρία Βωμάν ἤρχεισε τὰς προπαρασκευά-
της ἔχουσα τὰς χεῖρας λευκὰς ἐκ τῶν ἀλεύρων,
ζύμωνε καὶ ἔρριπτε ἀκαταπαύστως εἰς τὸν κλι-
θάνον τὰ ζυμούμενα. Πλακούντες, τραγῆματα, μα-
καρόνια ἐπεσπάρωντο εἰς τὰ κάνιστρα. Καὶ ὁ πα-
τήρ δὲν ἔμενε ἀργός. Ἐγχεκλεισμένος εἰς τὸ δω-
μάτιον, οὐτινος εἶχε μόνος τὰς κλεις, παρασκευ-
άζε τὸ Δένδρον καὶ τὰ δῶρα, ἐνῶ αἱ κόραι τοῦ ἐ-
κέντρον κρυφίως μετὰ πολλοῦ ζήλου.

Τῆ παραμονῇ τῶν Χριστουγέννων ὁ Αὐγούστος
καὶ ἡ μήτηρ του, ὁ ἔνοικος Γουλιέλμος καὶ ἡ
Λουκία βωε ἐδειπνοῦν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Κατὰ τὴν ἔ-
κτιν ὥραν ὁ κύριος Βωμάν εἰσῆλθε μετὰ τῆς νόμ-
φης καὶ τοῦ ἀνεψιῦ του, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ὀ-
ποίου εἶχον ὑπάγει. Ὁ Αὐγούστος ἔφερεν ἀγκώδη
δέμα, ὅπερ ὁ θεὸς του ἔσπευσε νὰ ὑποκλέψῃ, ὅπως
διαλάβῃ τὴν περιεργίαν τῆς Ἐλίξης. Ἡ Λουκία
δὲ καὶ ὁ Γουλιέλμος δὲν ἤλθον μὲ κενὰς τὰς χεῖ-
ρας· ἀλλὰ, κατὰ τὸ ἔθος, τὰ δῶρα ἔρριπτε νὰ δια-
μεψῶσι μετὰ τὸ δεῖπνον.

Ὡς οἰκοδεσπότης ὁ κύριος Βωμάν κατεῖχε τὸ
κέντρον τῆς τραπέζης. Ἡ σύζυγός του ἐκάθητο ἄ-
πάναντι αὐτοῦ. Πρὸς τὰ δεξιὰ του ἡ Λουκία·
πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡ θεία. Ἐδειπνοῦσαν βραδείως,
φαιδρῶς, ἕνα πρατεινόντι τὴν ἡδονὴν τῆς προσ-
δοκίας, πρὸς μεγάλην ἀγανάκτησιν τῆς Ἐλίξης, ἧς
ἡ περιεργία ἀπρηχόλει τὴν ὄρεσιν, καὶ ἧτις εὐχα-
ρίστως θὰ μετέβαιεν εἰς τὰ ἐπιδόροια ἀμέσως
μετὰ τὸν ζυμῶν. Τὸ δεῖπνον ἐτελειώθη... διὰ προ-
πότους ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς
Γερμανίας! γενομένης ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου. Οὐ-
δέποτε καρδίαι εὐκρινέστεραι τὸν εἶχον ὑποδε-
χθῆ. Ἐπὶ τέλους ὁ πατήρ ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν εὐ-
λαδῶς εἰς τὴν αἴθουσαν, ἧς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀ-
νοιγῇ ἡ θύρα ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐπὶ μεγάλης τρα-
πέζης, ὕψοιο ἡ ἐλάτη, διαχέουσα τὴν φω-
τοβολίαν τῶν λαμπάδων. Πέριξ τὰ δῶρα ἦσαν
διατεθειμένα μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρὸς ὃν τὸ
δῶρον.

— Ὡ! τί ὠραία κοῦκλα! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλίξα
μετ' ἐκστάσεως εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν εἶδον ὁμοίαν!

— Ἐν σάλιν, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἂ! κύριε Βω-
μάν, κύριε Βωμάν, θὰ καταστραφῆτε!

— Τίς μοι ἐκίνησεν αὐτὴν τὴν ὠραίαν κα-
πνοθήκην; ἠρώτησεν ὁ Αὐγούστος. — Σὺ, Μαρία;

Ἄλλ' ἡ Μαρία ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μειδιῶσα,
καὶ ὁ ἐξάδελφός της ἐκπεληγμένος, ἀλλὰ κατα-
τεθελγμένος, ὄφειλεν ὅπως ἐρυθρίασας νὰ εὐχαρι-
στήσῃ τὴν κυρίαν βωε. Ὁ Γουλιέλμος, εἰς ὃν ἐ-
δόθη ὁμοίον δῶρον, ἐπεθύμησε νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ
ἀλλὰ τώρα ἠρθρίασεν ἡ Μαρία, ἐπικαλουμένη
ὑπὲρ ἐαυτῆς τὰς εὐχαριστίας τοῦ νέου Βυρτεμβερ-
γίου. Ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Γουλιέλμος ἐδρέθη συγχε-
χυμένος καὶ ἐκπαικτικός. Ἐν τούτοις δὲν ἐλησμό-
νησε τὴν δεσποινίδα Μαρίαν. Τῆ προσέφερεν ὡ-
ραῖον κυτίον ἐκ μέλανος ζύλου γαγλυμμένου, ὅπερ
εἶχε ἰκίην ἐδέχθη μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως. Οὐδέτις
ἔκρηπε νὰ ἀπέλθῃ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Πάντες ἤ-
σαν εὐχαριστημένοι. Χαρὰ ἀναμεμιγμένη μετὰ
φιλοστοργίας ἀντανέκλα εἰς ὄλιον τὰ μέτωπα
κατεφιλοῦντο, ἐγέλωσ ἀφ' ἐνὸς καὶ ἐδάκρυον ἀφ'
ἑτέρου. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τούτων αἱ κραυγαὶ τῆς
Ἐλίξης ἀντήχουν ὡς φαιδρὸν σάλισμα. Ἐπρεπε
πάντες νὰ θαυμάζωσι τὰ πλούτη της. Ὅτε δὲ ὁ
πατήρ της ὑπεκρίθη ὅτι παρατηρεῖ κατὰ πρόπρον
βελούδιον πῖλον ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν, ἀνέκραξεν·

— Ἐγὼ τὸ ἔκαμα, παπᾶ, ἐγὼ μόνῃ. Τὸ βε-
λοῦδον καὶ τὴν μέταξιν τὰ ἡγόρασα μὲ ἰδικὰ μου
χρήματα.

Τί ὠραία ἐφεσπερίς! Ἐφθασε τὸ μεσονύκτιον.
Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κατακλιθῆται τις πρὸ τοῦ μεσο-
νυκτίου, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων. Συν-
ωμίλησαν, ἐτραγῶδησαν πίνοντες καὶ τρώγοντες
πλακούντας. Ἐπειτα οἱ νέοι διωγράψανσαν χορόν.
Ἡ Ἐλίξα δὲν ἐχόρευεν. Ἐξ πρὸς τὸν Γουλιέλ-
μον, ἦτο καθ' ὑπερβολὴν συγχεκλεισμένος, καὶ κατὰ
πᾶσαν στιγμὴν ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν
του ἕνα ψηλαφήσῃ τὸ ἔργον, ὅπερ τὸσῶ ὠραία χεῖρ
ἐκίνησε δι' αὐτόν. Παράξενον πρᾶγμα! Ὅσκις
τὰ βλέμματά του συνήντων τὰ τῆς Μαρίας, αὐτὴ
κατένευεν αἰδημόνως.

Ἐἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ νέος Βυρτεμ-

βέργιος ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ παρατηρήσῃ ἐλευ-
θέρως τὴν ὠραίαν του καπνοθήκην. Τὴν ἔσφιγγεν
εἰς τὰ χεῖλη, καί, χωρὶς περισσότερον νὰ περι-
μένη, παρὰ τὴν προκεχωρηκυῖαν ὥραν, ἤρχεισε νὰ
γράψῃ μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς γονεῖς του.
Ἄλλὰ μόλις ἔγραψε γραμμὰς τινὰς καὶ ἐσταμάτη-
σεν. Αἰφνίδιος στοχασμὸς διήλθε τὸν νοῦν του·
Ὁ Αὐγούστος δὲν ἀγαπᾷ τὴν Μαρίαν! Ἀναμφι-
δόλω.

— Ὡς ἐξηγήθῃ αὐριον ἐλευθέρως μετὰ τοῦ φί-
λου μου, εἶπεν.

Ἄλλὰ τῆ ἐπαύριον, ὅτε ἠγέρθη, ὁ στοχασμὸς
τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τὸν ἐνέβαλεν εἰς φόβον. Πῶς
νὰ ἐπιληφθῇ τοῦτοῦ ἀντικειμένου; Τί νὰ εἴπῃ;
Κρότος εἰς τὴν θύραν τὸν ἐξήγαγε τῆς ἀμχανί-
ας. Τίς ἤρχετο εἰς τοιαύτην ὥραν; Ἦτο ὁ Αὐ-
γούστος.

— Καλὴν ἡμέραν, Γουλιέλμ! πῶς ἐπέρασες
τὴν νύκτα; Τί ὄνειρον ἐτάραξε τὸν ὕπνον σου;
Λοιπόν, ἐρυθριῶμεν!.. Τί παιδαριώδες! Ἐχετε τὸ
δικαίωμα νὰ εὐρίσκητε τὴν Μαρίαν θελκτικῆν.

— Ἄλλὰ, Αὐγούστε, ὁμοῖοι οἱ ὕδοι δὲν τὴν ἀ-
γαπᾶτε;

— Μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν, ἀλλ' ὄχι μὲ τὸν
αὐτόν, ὃν καὶ ὁμοῖοι τρόπον, φίλε μου. Ἡ Μαρία
εἶνε δι' ἐμὲ ἀδελφὴ. Γνωρίζω καλῶς ὅτι ἡ μήτηρ
μου καὶ ὁ θεὸς μου συνεννοοῦνται. Ἄλλ' οἱ γονεῖς
προτεινοῦσι, τὰ δὲ τέκνα ἀποφασίζουσιν. Ἄλλως
τε, ἐὰν πρέπῃ νὰ σὰς εἴπω τὸ πᾶν, ὑποπτεύω
ὅτι ἡ Μαρία συλλαγίζεται ὑμᾶς, ἀγαπητέ μοι
Γουλιέλμ, καὶ ὄχι ἐμὲ, ἐστὶ βέβαιος.

— Τίς σὰς τὸ εἶπεν;

— Ὅσοις, φιλοπεριεργῶς ἀλλὰ μὴ προσπάθει
νὰ φαίνηται ὅτι ἐκπληττεσαι! Ἦτος παρατηρήθητε
πρὸ ἐμοῦ. Λέγω λοιπόν ὅτι ἡ Μαρία ἀγαπᾷ ὑμᾶς
καὶ προσηθίω, διὰ νὰ σὰς καθουσχάσω, ὅτι ἀφ' ἑ-
τέρου ἀγαπᾷ τὴν... τὴν...

— Τὴν δεσποινίδα Λουκίαν; δὲν ἔχει οὕτω;

— Τὸ ἐμαντεύσατε. Ἐἶνε γάμος πολὺ πλούσιος.
Ἄλλὰ πάλιν! Τίς οἶδεν; ὁ πατήρ βωε μοι ἐδειξε
πάντοτε πολλὴν ἀγάπην. Μόνῃ ἡ μήτηρ μὲ φοβί-
ζει. Λέγουσιν ὅτι ἔχει ἰδέας μεγαλείου.

— Ἄλλ' ἡ δεσποινὶς βωε σὰς ἀγαπᾷ;

— Ὁ Αὐγούστος τὸν διέκοψε ζωηρῶς.

— Ἐἶνε ἐρώτησις, τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ ἐτόλμων
ν' ἀποτεινῶ εἰς ἐμαυτόν, ἀγαπητέ μοι Γουλιέλμ.

— Ἐχετε δικαίον, ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος.

Καὶ μετὰ τινὰ στιγμὴν σιγῆς:

— Ὡς μὲ συνεβουλεύετε νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὸν
θεὸν σὰς;

— Βεβαίως. Ἐν τούτοις, πρὸ παντός, ὄφειλετε
νὰ λάβητε τὴν γνώμην τῶν γονέων σὰς. Εἴσθε
πλουσιώτερος τῆς Μαρίας, καὶ ἴσως ὁ πατήρ σὰς
εὖρη τὸ συνοικεσίον τοῦτο πολὺ μέτριον.

— Ὁ πατήρ μου θὰ μὲ συμβουλεύσῃ νὰ νυμ-
φευθῶ ἐκείνην, ἣν ἀγαπᾷ εἰμὶ βέβαιος περὶ
τούτου. Διὰ τὰ λοιπὰ, θ' ἀκολουθήσω τὴν συμ-
βουλὴν σὰς καὶ θὰ γράψω σήμερον μάλιστα εἰς
τοὺς γονεῖς μου.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Γουλιέλμου ἐγένετο ἀμέσως.
Περιέγραφε τὸσῶ κοσμητικὴν εἰκόνα τῆς Μα-
ρίας, ὥστε οὐδένα διαταγῶν οἱ γονεῖς του δὲν θὰ
προέβαλλον. Πρὸς περισσοτέρον πίστιν, δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ζῆσῃ ἄνευ αὐτῆς, καὶ θὰ ἀπέθνησκε βε-
βαιότατα ἐὰν τῷ ἠρνοῦντο τὴν χεῖρά της.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του
τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

Ἄ γ α π η τὸν μοι τέκνον.

Ὡς προετιμῶμεν νὰ σὲ ἐδλίπομεν ἐκλέγοντα
γυναῖκα ἐκ Στουτγάρδης. Ἄλλὰ δὲν ἐνοουομεν νὰ
ἐναντιωθῶμεν εἰς τὴν ἐκλογὴν σου. Συμφέρε: ὁ-
μως, καὶ πρέπει σὺ πρῶτος νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς,
συμφέρε: νὰ ἡδυνάμεθα νὰ κρινῶμεν ἡμεῖς αὐτοὶ
περὶ τῶν ἀρετῶν τῆς νεάνιδος, ἣν ἀγαπᾷς. Ἡ μήτηρ
σου θὰ ἔλθῃ εἰς Στρασδοῦργον κατὰ Μάιον. Οἱ
ὀλίγοι μῆνες, καθ' οὓς θέλεις περιμένει, θὰ σοὶ φα-
νώσιν ἴσως ὀλίγον μακροί, ἀλλ' ἤξυεῖς ὅτι ἡ
ὕγεια τῆς προσφιλοῦς μοι συζύγου δὲν τῆ ἐπιτρέ-
πει νὰ ταξειδεύσῃ τὸν χειμῶνα. Ἄλλως τε, αὐτὴ
ἡ προθεσμία θὰ σοὶ δώσῃ τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῆς
σοβαρώτερον καὶ ἐξετάσῃς ψυχρότερον καὶ ὀρθό-
τερον τὴν ὑπόθεσιν, ἧτις, ὡς δὲν ἀγνοεῖς, εἶνε ἐκ
τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Σοὶ συ-
σταθὲ δὲ νὰ εἶσαι ἐχέμυθος. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐν-

αποχοληθῆς εἰς ἄλλο τι πρὸ ταύτης τῆς ἐποχῆς,
καὶ σὲ ἀσπαζόμεθα ὅπως σὲ ἀγαπῶμεν.

Πέντε μῆνες εἶνε παραπολὺ ἄλλ' ὅταν τις εἶνε
ἔρωτευμένος, δὲν φοβεῖται ποτὸς διὰ τὴν πάροδον
τοῦ χρόνου. Ὁ Γουλιέλμος λοιπὸν ὑπετάγη εἰς
τὴν πατρικὴν θέλησιν καὶ ἐτήρησε τὸ μουσικόν
του, πλὴν τοῦ Αὐγούστου, πρὸς ὃν τῶσον μεγάλη
ἐπιφύλαξις θὰ ἦτο ἴσως ἀδικαιολόγητος. Τῆ ἀλη-
θείᾳ, ὁ Γουλιέλμος ὑπόπτεψε πολὺ ὅτι ὁ Αὐγού-
στος δὲν ἦτο λίαν ἐχέμυθος. Συχνάκις κατελάμ-
θανεν αὐτὸν οἰκειότατα συνδιαλεγόμενον μετὰ τῆς
ἐξαδέλφης του, ἧτις ἠρθρία μὲχρις ὧτων. Ἄλλὰ
τί νὰ κάμῃ; Δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ δεσμεύσῃ τὸ
στόμα τοῦ φίλου του.

— Τί λέγεις, κύριε Βωμάν, δὲν σοὶ φαίνεται
ὅτι ὁ ἔνοικος; καὶ πεπραττει μὲ πολὺ ζῶηρον βλέμ-
μα τὴν Μαρίαν;

— Ποία ἰδέα! Ἡ θυγάτηρ μας εἶνε ὠραία καὶ
ὁ Γουλιέλμος φιλόκαλος, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Δὲν δπάρ-
χει τίποτε περισσότερον.

— Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐὰν εἶχον δικαίον;

— Τὸσῶ τὸ χειρότερον ἡ Μαρία θὰ νυμφευθῇ
τὸν Αὐγούστον.

— Τῆ συναινέσει τοῦ ἀνεψιῦ σου.

— Τί μοι λέγεις; Ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου
δὲν εὐρίσκει τὴν θυγατέρα μου ἀνταξίαν αὐτοῦ;

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὁ
Αὐγούστος ἀγαπᾷ ἄλλην.

— Ποίαν;

— Τὴν Λουκίαν βωε.

— Ἰδοὺ αἱ γυναῖκες μὲ τὰς ῥομαντικάς των ἰ-
δέας. Ὁ πατήρ βωε, ὅτις εἶνε ἐκτομμουριῶχος,
θὰ ἐγέλα ἐὰν σὲ ἤκουεν.

— Ὡς ἴθις; ἰδοὺ αὐτὸς εἰς τὴν ὥραν.

Τῷ ὄντι, ὁ ἐμπόρος τῆς συνοικίας de Pierres εἰσ-
ἤρχετο. Ἡ σκυροπλάζουσα μορφή αὐτοῦ ἐξέπληξε
πολὺ τὸν κύριον Βωμάν, συνειθισμένον εἰς τὸ διαρ-
κὲς μειδιάμα τοῦ φίλου του.

— Τί ἔχεις, Ἰωάννη; τὸν ἠρώτησεν. Μήπως
αἱ ἐργασίαι σου δὲν προχωροῦσι κατὰ τὴν θέλη-
σίν σου;

— Δὲν μετὰρττοῦσι διόλου αἱ ἐργασίαι.

Ἡ κυρία Βωμάν ἐνοήσασα ὅτι οἱ δύο φίλοι
ἐπεθύμουν νὰ μείνωσι μόνοι, ἐξῆλθεν ἀπαρατήρητος.

— Φαντάσθητι ὅτι ἡ γυνὴ μου ἰσχυρίζεται νὰ
μοὶ δώσῃ ἑγὼ γαμθρον Παρισίνον, ἕνα κάποιον
κύριον δεκάμπ, τραπεζίτην, ἄνθρωπον τοῦ συρ-
μοῦ, γυναικοθήραν!

— Καὶ τί παράδοξον εὐρίσκεις εἰς τοῦτο;

— Ἐθίλω ἡ θυγάτηρ μου νὰ νυμφευθῇ Στρα-
σδοῦργιον.

— Περιφθῆς ἰδέα Διόλου δὲν ἀξίζει ὁ νέος
τῆς πρωτεύουσας. Καὶ ἐπὶ τίνοσ ἐρριψας τὸ βλέμ-
μα σου;

— Ἐπ' οὐδενός. Δι' αὐτὸ ἔρχομαι νὰ συμβου-
λευθῶ.

— Ἐμὲ νὰ συμβουλευθῆς; ἐμὲ!

— Δὲν εἶσαι ὁ καλλίτερος καὶ ὁ ἀρχαιότερός
μου φίλος; Ἄς ἴδωμεν, ὑπόδειξόν μοι καλὸν τι
μέρος.

— Σὺ γνωρίζεις τὸ Στρασδοῦργον καλλίτερον
ἔμοσ.

— Ὅχι, ὄχι; εἶσαι ἔξυπνος ἄνθρωπος καὶ ἔχω
ἐμπιστοσύνην εἰς σέ.

— Ἐν πρώτοις εἶνε ὁ νέος Χακενσμίθ.

— Ὁ υἱὸς τοῦ δημάρχου; Ὅχι, αὐτὸς εἶνε
πολὺ κομψοῦμενος.

— Ὁ Ἐρνέστος Λάουμ

— Πολὺ ἄσχημος. Ἡ Λουκία δὲν θὰ ἤθελεν.

— Ὁ κύριος Ρίμπερ, ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζίτου.

— Εἶνε πολὺ εὐθῆς.

— Λοιπόν, θὰ κάμῃς καλλίτερον, φίλε μου νὰ
συμβουλευθῆς τὴν θυγατέρα σου. Ἦτος αὐτὴ καὶ
διέκρινε τινὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ παλαίστη
δύο σύμμαχοι πρὸς τὴν σύζυγόν σου.

— Καλῶς ἔλεγον ὅτι εἶσαι καλὸς σύμβουλος!
Πιθανόν! Μάλιστα, δυνατὸν ἡ Λουκία νὰ σκέπη-
ταί τι καὶ αὐτὴ. Μοὶ φαίνεται πολὺ σκυθρωπὴ
ἀπὸ τινος; μοὶ ἀνοίγεις τοὺς ὀφθαλμούςς...

Καὶ ἐπανέλαβε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς:

F. Diény.

[Ἐπεται συνέχεια]